

E04 f 21/12

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 36582

Kl. 37 d, 32/01

Brunon Planeta

(Warszawa, Polska)

i Julian Berens

(Warszawa, Polska)

37d 21/12

Sposób mechanicznego tynkowania oraz urządzenie do wykonywania tego sposobu

Udzielono patentu z mocą od dnia 31 marca 1952 r.

Stosowane dotychczas sposoby mechanicznego tynkowania można podzielić na dwie zasadnicze grupy: urządzenia stosujące kolejne periodyczne narzuty gotowej zaprawy oraz urządzenia stosujące ciągły natrysk gotowej zaprawy.

Urządzenia pierwszego rodzaju mają głównie zastosowanie do tynków zewnętrznych, a urządzenia drugiego rodzaju stosuje się zarówno do tynków zewnętrznych jak i wewnętrznych. Zasadniczą wadą urządzeń pierwszego rodzaju jest ich skomplikowana budowa, wielkie rozmiary i wysoki koszt, urządzenia zaś drugiego rodzaju pracują dobrze jedynie przy zastosowaniu rzadkiej zaprawy, co powoduje szkodliwe ściekanie zaprawy po ścianie albo zmusza do zastosowania dużej domieszki substancji szybko wiążących lecz drogich. Zastosowanie w tym przypadku właściwej konsystencji zaprawy powoduje psucie się aparatury, konieczność stosowania dużych ciśnień i dalsze komplikacje.

Powyższych wad pozbawiony jest sposób mechanicznego tynkowania, będący przedmiotem wynalazku. Sposób ten polega na tym, że tynki nakłada się bez użycia mieszarki zaprawowej, natomiast stosuje się uregulowany ilościowo oddzielny ciąg mleka wapiennego i zmieszanych suchych części składowych zaprawy, jak piasek, cement, gips. Istotną część wynalazku stanowi natrysk mleka wapiennego za pomocą sprężonego powietrza, tak jak to jest stosowane w pulweryzatorach, wskutek czego uzyskuje się niezbędne dobre wymieszanie z suchymi częściami zaprawy, wielkie rozpylenie mleka wapiennego w strumieniu powietrza. Strumień powietrza i rozpylonego mleka wapiennego natrafia w niewielkiej odległości po wyjściu z dyszy na opadający z rury pionowej strumień rozpylonego piasku (plus inne domieszki) i porywa

go z sobą, tworząc przed dojściem do ściany dobrze wymieszaną zaprawę. Przy takim układzie narzut zaprawy na ścianę jest silny i masa dobrze przylega. Stopniowe przesuwanie urządzenia wzdłuż pionu ściany pozwala na otrzymanie tynku dowolnej grubości. Na rysunku fig. 1, 2, 3 przedstawiają schematycznie warianty układów ułatwiających pracę, przy czym fig. 1 przedstawia układ przy tynkowaniu ściany pionowej, fig. 2 — układ przy tynkowaniu górnych partii ściany i przy tynkowaniu sufitów, fig. 3 — układ przy tynkowaniu dolnych partii ściany. Przedstawione schematycznie na fig. 1, 2 i 3 urządzenia składają się z układu dwóch rur X, Y, zakończonych dyszami, przy czym koniec rury y jest zanurzony w roztwór mleka wapiennego, zaś rura x jest połączona z kompresorem powietrznym. Trzecia, przyłączona do układu rura z, prowadzi do zbiornika zmieszanych suchych części zaprawy i jest zakończona końcówką przystosowaną do pożądanej szerokości i grubości strumienia tej mieszanki. Rura ta może podawać również piasek pod ciśnieniem. Ścianka S stanowi zabezpieczenie przed zatykaniem wylotu rury Z. Tynkowanie sposobem według wynalazku można więc stosować do aparatów wielkich, względnie zespołu takich aparatów, poruszanych mechanicznie i nakładających tynki zewnętrzne, jak również do aparatów mniejszych, do tynków wewnętrznych, poruszanych mechanicznie i czerpiących np. surowce z piętra wyższego (piasek) i niższego (mleko wapienne), oraz do aparatów małych, obsługiwanych ręcznie, posiadających zastosowanie do pomieszczeń ciasnych, trudno dostępnych.

1. Sposób mechanicznego tynkowania, znamienny tym, że zamiast mieszarki zaprawy stosuje się oddzielny ciąg mleka wapiennego i oddzielny ciąg pozostałych suchych, uprzednio zmieszanych części zaprawy (piasek, cement, gips).
2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tym, że mieszanka suchych części zaprawy tynkarskiej (piasek, cement, gips) opada pod ciśnieniem własnym lub jest podawana pod ciśnieniem sztucznym w postaci rozpylonego strumienia w pewnej odległości od wylotu dysz powietrza i mleka wapiennego oraz zostaje porwana przez strumień powietrza i rozproszona przez mleko wapienne i następnie w drodze na ścianę dokładnie wymieszana z mlekiem wapiennym oraz silniej i trwale narzucona na ścianę.
3. Urządzenie do wykonywania sposobu według zastrz. 1, 2, znamienny tym, że składa się z rury (y) zakończonej dyszą, której koniec jest zanurzony w mleku wapiennym, z rury (x), stanowiącej przewód powietrza z kompresora oraz z rury (z), doprowadzającej mieszanek suchych składników zaprawy, przy czym rura ta jest zaopatrzona w ściankę (s), zabezpieczającą przed zatykaniem wylotu rury.

Brunon Planeta
Julian Berens

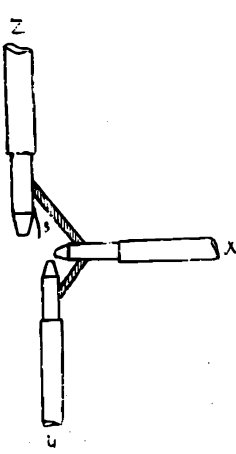

Fig. 1

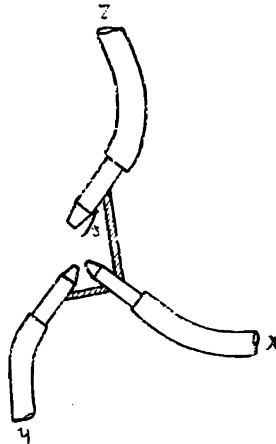

Fig. 2

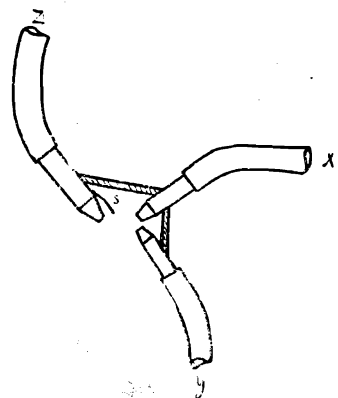

Fig. 3